

Sigmundur Ísfeld, meðritstjóri

Við lógum byggja land

Nú kemur Lógarritið á fjórða sinni. Hesuferð inniheldur ritið tvær greinar. Eina eftir Kára á Rógvi undir heitinum ”Fíggjarvald, Fíggjarlóg og Fíggjarrættur”, ið viðger grundleggjandi viðurskipti í føroyskum stjórnarrætti, tá um ræður fíggjarvaldið. Hina eftir Biritu Ludvígsdóttir Poulsen undir heitinum “The European Social Charter - analysis of whether the Faroe Islands should ratify the Charter or not”, ið viðger Evropiska Almanaskjalið, ið kom í gildi í 1961, sum Danmark staðfesti í 1965, men framvegis ikki er sett í glidi fyri Føroyar. Innihaldið í greinunum spennir á ein hátt víða, hóast báðar greinar siga ikki so lítið um serstøku stjórnarskipanarlígu stöðu Føroya.

Góðar grundir kunnu vera til tess, tí vit eru í eini tíð við góðum líkindum at hugsa stórt og grundleggjandi. Lestur í lóg er nú aftur, hóast í smáum, tikin upp á Fróðskaparsetri Føroya, og uppافتur størri ætlanir eru um at gróðrarfestast við spildurnýggju avtaluni millum Fróðskaparsetrið og Háskóla Íslands, Lagadeild, í Reykjavík um samstarv um at menna føroyskan lögfrøðilestur.

Samtykt er at skipa føroyskt lögmláráð á fyrsta sinni til tess at taka yvir rættarskipanina í Føroyum og leggja lunnar undir eini føroyskari umsiting av rætti føroyinga. Tróndur og Sigmundur livdu væl hesum fyrriuttan, tó ikki báðir líka leingi. Nýggja Lögmláráðið fer nú undir at fyrirreika, at familjurættur, myndugleikin at geva arbeiðs- og uppihaldsloyvi, fjølmiðlaábyrgdarlógin, umsitingin av tinglýsingini, lögreglan, ákærvaldið og dómstólarnir koma undir føroyskan myndugleika. Óráð eru helst at spáa um, hvussu nógv hesum, ið kemur undir føroyskan myndugleika í hesum

valskeiði, men skjótil verður í øllum færum settur á. Um onkur freistast, kann verða skoytt uppí her, at starvið sum aðalstjóri í Løgmálaráðnum er lýst leyst at søkja.

Eitt stórt tak verður at skapa okkum eina færoyska grundlóg, ella stjórnaarskipan, eitt starv, ið varð byrjað fyri trimum árum síðani, og sum samtykt er at halda fram við. Alt ovurstórar uppgávar, og kunnu vit taka undir við Sjúrdi í Sniálvstátti, tá ið kvøðið verður:

*Sjúrdur gekk frá strondum niðan,
hugsar um tann vanda,
hvussu hann skuldi ráðini leggja,
so ikki skal ilt av standa.*

Lógarritið er náttúrligur partur í allari hesari menning. Her er rúm fyri viðger og kjaki, nú landið skal byggja lóg og øvugt.

Til tess at geva Lógarritinum eitt livandi og kveikjandi innihald, vil ritstjórnin gera vart við, at fleiri sløg av teksti verða tikin við. Higartil hevur mestsum einans tann vísindakenda ‘greinin’ verið at sæð. Slík grein er heldur drúgvari, kanska 10, 20, uppí 30 síður til longdar, og ávísingar eru til bókmentir um evnið, skrivað verður um. Afturat hesum eru fólk vælkomín at skriva ‘greinastubba’, ið helst er um 4-5 síður til longdar, við linligari krøvum til gjølliga greining og bókmentaávísing. At enda, men ikki týðningarmínni, er eisini pláss fyri ‘viðmerkingini’, ið sum orðið sigur, er stutt, kanska 1-3 síður, og sum eitt nú viðger eitthvørt, sum hevur staðið í Lógarritinum, ella sum ber fram sjónarmið um okkurt, sum rørir seg í samfelagnum. Upptøka í ritið fæst við at vanda sær til onkran av okkum í ritstjórnini. Alt innkomið tilfar verður gjøgnumlisið við tí fyri eyga at uppihalda ávísu dygd í ritinum, sum vanligt er við slíkum. Við hesum er drunnurin sendur víðari, og nú er ikki at halda seg aftur, um tú hevur hug at skriva í ritið.